

Neogotycki kościół zbudowany został w latach 1907-1916, na podstawie projektu znanego polskiego architekta Stefana Szyllera.

Kościół murowany, wzniesiony z cegły w tzw. „wątku gotyckim”. Bryła świątyni harmonijna z umieszczoną od strony północnej wieżą. Architekturę kościoła

cehuje masywność bryły przy jednoczesnym zaakcentowaniu gotyckiej strzelistości. Pozostawione w cegle elewacje wzbogaca dekoracja, w formie fryzów schodkowych szczytów, gzymsów, sterczyn i otynkowanych blend. Budowla wyróżnia się spójną neogotycką formą architektoniczną i utrzymanym w tejże stylistyce wnętrzem. Kościół to trójnawowa pseudohala; czteroprzęsłowy, z układem przęseł w tzw. systemie gotyckim (tzn. każdemu prostokątnemu przęsłu nawy głównej odpowiada po jednym kwadratowym przęsle w nawach bocznych). Wnętrze kościoła nakryte jest sklepieniem gwiazdzistym. Obiekt zachowany w zakresie historycznej bryły i materiału. Posiada oryginalne kamienne okna z maswerkami oraz metalowe drzwi z dekoracyjnymi okuciami o motywach kwiatowych. Walory zabytku podnosi także oryginalna terakotowa posadzka. W świątyni na uwagę zasługuje także wiele elementów wyposażenia liturgicznego pochodzącego z wcześniejszych charłupskich kościołów, są to m.in.: XVI-wieczna chrzcielnica kamienna, pieta, XVII-wieczne barokowe obrazy Chrystusa Salvatora Mundi i św. Tekli. Świątynia jest sztandarowym przykładem neogotyckiego budownictwa sakralnego realizowanego w Polsce na początku XX w. Należy także wspomnieć o niematerialnej wartości świątyni związanej z kultem obrazu Matki Boskiej Charłupskiej. Kościół jest cennym zabytkiem architektury sakralnej o znaczeniu lokalnym.